

David Koepp

KOELCEL

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 David Koepf
Oorspronkelijke titel: *Cold Storage*
Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: Renata de Oliveira
Bewerking omslag: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Kitsana 1980/Shutterstock
Illustratie binnenwerk: Andy Pol
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0356 6

ISBN 978 94 027 5842 9 (e-book)

NUR 330

Eerste druk september 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd., New York, USA.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

A black and white photograph of a textured surface, possibly a book cover or endpaper. The surface is covered in a dense pattern of small, dark, irregular spots and smudges, giving it a mottled or marbled appearance. In the center of the image, there is a solid black rectangular box containing the text "DECEMBER 1987" in a bold, white, sans-serif font.

DECEMBER 1987

EEN

Nadat ze hun kleren hadden verbrand, hun hoofden hadden geschoren en zich hadden schoongeboend tot ze bloedden, mochten Roberto Diaz en Trini Romano het land weer in. Hoewel ze zich nog steeds niet helemaal schoon voelden, hadden ze gedaan wat ze konden, en de rest moesten ze aan het lot overlaten.

Nu zaten ze in een sedan van de overheid en daverden over de I-73, op een paar kilometer bij het opslagcomplex in de Atchison-mijnen vandaan. Ze bleven dicht achter de truck met open oplegger voor hen rijden, zodat er geen burgervoertuig tussen hen in kon komen. Trini zat in de passagiersstoel van de sedan met haar voeten op het dashboard, een gewoonte waar de achter het stuur zittende Roberto een bloedhekel aan had.

‘Omdat het dashboard dan vies wordt,’ zei hij tegen haar, voor de honderdste keer.

‘Het is stof,’ zei Trini, ook voor de honderdste keer. ‘Ik kan het er zo afvegen, kijk.’ Ze deed een halfslachtige poging om haar schoenafdrukken van het dashboard te verwijderen.

‘Ja, maar dat doe je dus niet, Trini. Je veegt het niet af, je smeert het een beetje rond met je hand, en wanneer we de auto terugbrengen, ben ik degene die het afveegt. Of ik vergeet het, en dan moet iemand anders het schoonmaken. Ik hou er niet van om andere mensen extra werk te bezorgen.’

Trini keek hem met halfgeloken ogen aan, de ogen die de helft van wat ze zagen niet geloofden. Die ogen en alles wat ze konden zien, waren de reden waarom ze op haar veertigste al luitenant-kolonel was, maar haar onvermogen om zich te onthouden van commentaar op dat wat ze zag, was de reden waarom ze niet verder zou komen. Trini had geen filter en ook niet de ambitie om er ooit een te hebben.

Ze staaarde hem bedachtzaam aan, zoog langdurig aan de Newport

tussen haar vingers en blies een wolk rook naar buiten uit de zijkant van haar mond. 'Aanvaard, Roberto.'

Hij keek even naar haar. 'Huh?'

'Je excuses. Voor dat akkefietje. Dat is waarom je me zit af te snauwen. Je snauwt me af omdat het je niet lukt om sorry te zeggen. Ik zal je de moeite besparen. Ik aanvaard je excuses.'

Trini had gelijk, want Trini had altijd gelijk. Roberto bleef een tijdlang stil, staaarde alleen maar voor zich uit naar de weg.

Uiteindelijk, toen hij het kon opbrengen, mompelde hij: 'Dank je.'

Trini haalde haar schouders op. 'Zie je? Het valt best mee.'

'Ik heb me misdragen.'

'Bijna. Niet helemaal. En nu lijkt het eigenlijk helemaal niet zoveel meer voor te stellen.'

Ze hadden eindeloos gesproken over alles wat er was gebeurd sinds het vier dagen geleden begon, maar nu waren ze nagenoeg uitgepraat; ze hadden elk moment al vanuit elke denkbare hoek herbeleefd en heronderzocht. Behalve dat ene moment. Dat was onbesproken gebleven, maar nu hadden ze het erover, en Roberto wilde het toch rechtzetten.

'Ik bedoelde niet met haar. Ik bedoelde wat ik tegen jou heb gezegd.'

'Ik weet het.' Trini legde een hand op Roberto's schouder. 'Maak je niet druk.'

Hij knikte en staaarde weer voor zich uit. Het lukte Roberto Diaz maar slecht om zich niet druk te maken. Hij was halverwege de dertig, maar zijn persoonlijke en professionele prestaties waren zijn chronologische leeftijd juist voorbijgestreefd omdat hij zich altijd druk maakte. Hij Kreeg Dingen Gedaan. Hij vinkte taken af. De beste student van zijn jaar op de Air Force Academy? Vinkje. Voor zijn dertigste majoor bij de USAF? Vinkje. Uitstekende fysieke en mentale conditie zonder in het oog springende gebreken of zwakten? Vinkje. Perfecte vrouw? Vinkje. Perfect zoontje? Vinkje. Met geduld of een passieve houding konden al die dingen niet worden bereikt.

Wat is mijn doel, wat is mijn doel, wat is mijn doel, was de vraag die Roberto zichzelf voortdurend stelde. De toekomst was alles waar hij

aan dacht, plannen voor maakte, zijn hoofd over brak. Zijn leven was altijd in beweging, bleef op schema, en hij pakte de dingen eerlijk aan.

Nou ja. De meeste dingen.

Een tijdlang staarden ze allebei naar de truck voor hen. Door de opening in de over de achterkant gespannen canvasdoek zagen ze de bovenkant van de metalen kist die ze van de andere kant van de planeet hadden overgevlogen. De truck reed door een gat in de weg, de kist gleeed een halve meter naar achteren, en ze zogen allebei tegelijk de lucht tussen hun tanden naar binnen. Maar de kist bleef op z'n plek. Over een paar kilometer zouden ze de grotten bereiken, en dan zou dit achter de rug zijn. De kist zou veilig op negentig meter onder de grond worden opgeborgen en daar blijven tot het einde der tijden.

De Atchison Caves waren tot 1886 een kalksteenmijn geweest, een immense groeve die tot vijfenveertig meter onder de hoge rotsstenen oeverwanden van de Missouri River reikte. Er was aanvankelijk steenbestorting voor de nabijgelegen spoorwegen geproduceerd, en men had er net zo diep gegraven als God en de natuurkunde hadden toegestaan, tot het gesteente, dat in de vorm van pilaren de mijn overeind hield, tot de uiterste grenzen was afgegraven en geen enkele verstandige ingenieur nog voor de veiligheid in wilde staan. Tijdens de Tweede Wereldoorlog had de War Food Administration de lege grotten, inmiddels een flinke ondergrondse ruimte van tweeëndertig hectare met natuurlijke klimaatregeling, gebruikt voor de opslag van bederfelijke waren, en uiteindelijk verkocht de mijnmaatschappij het hele gebied voor twintigduizend dollar aan de overheid. Een paar miljoen dollar aan investeringen later, was het omgebouwd tot een zwaarbeveiligde overheidsopslagruimte die werd gebruikt voor rampenbestrijdingsplanning en de continuïteit van overheidsplanning. Een opslag voor perfect onderhouden machinaal gereedschap dat klaarstond om op elk moment naar welke plek dan ook verscheept te worden, maar godallemachtig, er zou eerst een kernoorlog plaats moeten vinden voordat dit complex zijn geld wáárd zou zijn.

Vandaag zou het zijn geld waard zijn.

Het telefoontje was vanaf het allereerste gerinkel vreemd geweest.

Technisch gesproken zaten Trini en Roberto bij de DNA, de Defense Nuclear Agency. Die zou later deel gaan uitmaken van de DTRA, een overheidsmengelmoes die echter pas bij de officiële reorganisatie van het ministerie van Defensie in 1997 in elkaar geflanst zou worden. Nu, tien jaar daarvoor, waren ze nog steeds DNA-agenten, en hun opdracht was simpel en helder: zorg ervoor dat niemand anders krijgt wat wij hebben. Als je lucht krijgt van een kernprogramma, zoek je het op en vernietig je het. Als je een of ander nachtmerrieachtig biochemisch wapen op het spoor komt, laat je het voorgoed verdwijnen. We sparen kosten noch moeite; we stellen geen vragen. Teams van twee mensen hadden de voorkeur, om de zaken gescheiden te houden, maar er was altijd versterking als je die nodig had. Trini en Roberto hadden zelden versterking nodig. Ze waren in zeven jaar tijd naar zestien verschillende hotspots afgereisd en hadden zestien ‘vloeibare moorden’ op hun conto staan. Geen letterlijke moorden; het was DNA-jargon voor de neutralisatie van wapenprogramma’s. Maar doden waren er gaandeweg ook gevallen. Er werden geen vragen gesteld.

Zestien missies, waarvan er niet één ook maar in de verste verte te vergelijken was met deze.

Het USAF-transport had al een tijdje op de basis staan warmdraaien toen ze de trap op renden en aan boord stapten. Er was maar één andere passagier, en Trini ging recht tegenover haar zitten. Roberto nam plaats aan de andere kant van het gangpad, in een naar achteren gerichte stoel waarvandaan ook hij de jonge vrouw met de heldere ogen en de afgedragen safari-uitrusting in het gezicht kon kijken.

Trini schudde haar de hand. ‘Luitenant-kolonel Trini Romano.’

‘Doctor Hero Martins.’

Trini bleef haar aankijken en knikte, mikte een stuk nicotinekauwgum in haar mond, nam Hero uitgebreid en zwijgend de maat en was daarbij niet bang om oogcontact te maken. Het was verontrustend.

Roberto salueerde alleen maar even naar haar; hij hield niet van dat hele ik-zie-dwars-door-je-heen-spelletje. ‘Majoor Roberto Diaz.’

‘Aangenaam, majoor,’ zei Hero.

‘Wat voor doctor ben je?’ vroeg Roberto.

‘Microbioloog. Universiteit van Chicago. Ik ben gespecialiseerd in epidemiologische bewaking.’

Trini zat haar nog steeds aan te kijken. ‘Heet je echt zo? Hero?’

Hero onderdrukte een zucht. Na vierendertig jaar was die vraag niet bepaald nieuw voor haar. ‘Ja, ik heet echt zo.’

‘Hero, zoals een held als Superman, of Hero uit de Griekse mythologie?’ vroeg Roberto.

Ze richtte haar blik op hem. Die vraag hoorde ze dan weer een stuk minder vaak. ‘Die laatste. Mijn moeder was hoogleraar klassieke talen. Ken je het verhaal?’

Hij keek omhoog, kneep zijn linkeroog samen en staarde rechts boven zijn hoofd de ruimte in, zoals altijd wanneer hij een obscuur feit uit de onderlagen van zijn hersenen wilde opdiepen. Hij vond het stukje informatie en sleepte het uit het moeras omhoog. ‘Ze woonde in een toren aan een rivier?’

Hero knikte. ‘Aan de Hellespont.’

‘Er was iemand verliefd op haar.’

‘Leander. Die zwom elke nacht de rivier over om bij de toren te komen en de liefde met haar te bedrijven. Hero hing boven in de toren een lamp op zodat hij de oever kon vinden.’

‘Maar hij is wel verdrongen, toch?’

Trini draaide haar hoofd en keek Roberto doordringend en met onverholen ongenoegen aan. Roberto was knap, op het irritante af. Zoon van een Mexicaanse vader en een Californië-blonde moeder, blaakte van gezondheid en had op zijn hoofd een bos haar dat tot in de eeuwigheid stand zou houden. Hij had ook Annie, zijn slimme en grappige vrouw – Trini vond haar zowaar goed te verdragen, en dat wilde wat zeggen. Toch probeerde hij nog geen vijf minuten na binnenkomst deze vrouw al te charmeren. Trini had haar partner nooit voor een macho klootzak aangezien, en ze hoopte maar dat hij er niet alsnog een bleek te zijn. Ze bekeek hem, op haar kauwgum kauwend alsof ze er kwaad op was.

Maar Hero was geanimeerd. Ze bleef tegen Roberto praten en ne-

geerde Trini. ‘Aphrodite was jaloers op hun liefde. Op een nacht blies ze Hero’s licht uit, en toen was Leander verloren. Toen Hero zag dat hij was verdronken, stortte ze zichzelf van de toren, de dood tegemoet.’

Roberto dacht er even over na. ‘Wat is eigenlijk de moraal van dat verhaal? Dat je aan je eigen kant van de rivier iemand moet zien te vinden?’

Glimlachend haalde ze haar schouders op. ‘Dat je de goden niet pissig moet maken, denk ik.’

Trini, die het wel had gehad met hun gebabbel, keerde zich naar de piloten toe en draaide haar wijsvinger even in de lucht rond. De motoren snorden direct, en het vliegtuig begon met een schok de startbaan op te rijden. En zo veranderde je van onderwerp.

Hero keek bezorgd om zich heen. ‘Wacht, gaan we al? Waar is de rest van jullie team?’

‘Wij zijn het team,’ zei Trini.

‘Echt – ik bedoel, weet je het zeker? Dit is mogelijk niet iets wat we alleen aankunnen.’

Roberto stelde haar gerust, maar zonder het scherpe randje waarmee Trini dat had geprobeerd. ‘Vertel ons maar wat het is,’ zei hij tegen Hero, ‘en dan laten we je wel weten of we het alleen aankunnen.’

‘Hebben ze jullie helemaal niets verteld?’ vroeg ze.

‘Ze hebben gezegd dat we naar Australië gingen,’ antwoordde Trini, ‘en dat jij de rest zou weten.’

Hero draaide haar hoofd, keek uit het raam en zag het vliegtuig de grond verlaten. Omkeren kon niet meer. Ze schudde haar hoofd. ‘Ik zal het leger ook nooit begrijpen.’

‘Ik ook niet,’ zei Roberto. ‘Wij zitten bij de luchtmacht. Gedetacheerd bij de Defense Nuclear Agency.’

‘Dit is geen nucleaire kwestie.’

Trini fronste. ‘Ze hebben jou gestuurd, dus ik ga ervan uit dat ze een biochemisch wapen op het spoor zijn gekomen?’

‘Nee.’

‘Wat is het dan wel?’

Daar dacht Hero een paar seconden over na. ‘Goede vraag.’ Ze opende de dossiermap op de tafel voor haar en begon te praten.

Pas zes uur later was ze uitgesproken.

Met alles wat Roberto over West-Australië wist, zou nog niet eens een heel klein boekje kunnen worden gevuld. Misschien nog net een flyer: een enkele pagina tekst met grote letters.

Hero vertelde hun dat ze op weg waren naar Kiwirrkurra Community, een afgelegen plaatsje in het midden van de Gibson-woestijn, op ongeveer twaalfhonderd kilometer ten oosten van Port Hedland. Het was tien jaar eerder gesticht als Pintupi-buitenpost, onderdeel van het Australische overheidsbeleid om Aboriginalstammen toe te staan en aan te moedigen weer naar de traditionele gronden van hun voorouders terug te keren. Ze waren decennialang slecht behandeld en uit deze gebieden gedreven, meest recentelijk nog in de jaren zestig, als resultaat van de Blue Streak-rakettesten. Je kunt niet echt blijven wonen op land dat we willen opblazen. Niet goed voor je gezondheid.

Halverwege de jaren zeventig hield men op met testen en begon de hoeveelheid politieke gevoeligheden toe te nemen, en dus werden de Pintupi met trucks teruggebracht naar Kiwirrkurra, dat niet eens in niemandsland lag, maar eerder nog een paar honderd kilometer voorbij de verste uithoek van niemandsland. Maar daar leefden ze, zesentwintig Pintupi, zo vredig en gelukkig als mensen kunnen zijn in een verstikkende woestijn zonder elektriciteit, telefoonlijnen of andere verbindingen met de moderne maatschappij. Ze vonden het juist wel prettig om zo afgesloten te leven, en vooral de ouderen waren erg tevreden met de terugkeer op het land van hun voorouders.

En toen kwam de lucht naar beneden.

Niet de hele lucht, legde Hero uit. Maar een flink stuk.

‘Wat was het?’ vroeg Roberto. Hij had terwijl ze haar verhaal deed constant oogcontact met haar gehouden, en denk maar niet dat dat aan Trini’s aandacht was ontsnapt. Ze zat Roberto met een strakke, norske blik aan te kijken, alsof ze hem op afstand probeerde te dwingen om op te houden.

‘Skylab.’

Nu draaide Trini haar hoofd terug om Hero aan te kijken. ‘Was dat niet in ‘79?’

‘Juist.’

‘Ik dacht dat het in de Indische Oceaan was gevallen.’

Hero knikte. ‘Het grootste gedeelte wel, ja. Er zijn een paar stukken op het land terechtgekomen, net iets buiten het stadje Esperance, ook in de deelstaat West-Australië.’

‘Is dat vlak bij Kiwirrkurra?’ vroeg Roberto.

‘Er is helemaal niets vlak bij Kiwirrkurra. Esperance ligt er zo’n tweeduizend kilometer vandaan en heeft tienduizend inwoners. Een metro-pool, in vergelijking.’

‘Wat is er gebeurd met de stukken die bij Esperance zijn neergekomen?’

Hero sloeg het volgende deel van haar aantekeningen open. De nogal ondernemende plaatselijke bevolking had de stukken die bij Esperance waren beland opgepakt en overgebracht naar het museum van het stadje – een voormalige danszaal die in allerijl was omgebouwd tot het Esperance Municipal Museum & Skylab Observatorium. De toegang was vier dollar, en daarvoor kreeg je de grootste zuurstoftank van het satellietstation te zien, de vriezer waarin men in het ruimtestation voedsel en andere zaken had opgeslagen, een aantal veerbollen uit de stuwaketten en een deel van het luik waar de astronauten tijdens hun bezoeken doorheen zouden hebben gekropen. Verder waren er nog een stuk of wat onherkenbare brokstukken tentoongesteld, waaronder een stuk staalplaat waarop, dubieus genoeg, met keurig geverfde, felrode en verdacht onbeschadigde letters het woord SKYLAB stond.

‘De NASA is er jarenlang van uitgegaan dat dat alles was wat men ooit zou vinden, aangezien de rest óf verbrand is bij terugkeer in de dampkring, of op de bodem van de Indische Oceaan ligt,’ vervolgde Hero. ‘Na vijf of zes jaar dachten ze dat alles wat op land was gevallen wel gevonden zou zijn, of anders op een onbewoonbare plek lag.’

‘Kiwirrkurra, bijvoorbeeld,’ suggereerde Roberto.

Ze knikte en sloeg nog een bladzijde om. ‘Ik kreeg drie dagen gele-

den een telefoontje van de Space Biosciences Research Branch van de NASA. Ze hadden het bericht ontvangen – doorgegeven via zes verschillende overheidsdiensten – dat er iemand uit West-Australië belde omdat er “iets uit de tank was gekomen”

‘Welke tank?’

‘De extra zuurstoftank. Die in Kiwirrkurra is neergekomen.’

Trini leunde voorover in haar stoel. ‘Wie belde er uit West-Australië?’

Hero wierp een blik op haar aantekeningen. ‘Hij identificeerde zichzelf als Enos Namatjira. Hij zei dat hij in Kiwirrkurra woonde en dat zijn oom vijf of zes jaar daarvoor de tank ergens op de grond had gevonden. Oom had gehoord dat er een ruimteschip was gecrasht, dus had hij het ding als souvenir meegenomen en voor zijn huis neergezet. Maar nu was er iets mee aan de hand, en Oom was ziek aan het worden. Heel snel.’

Fronsend probeerde Roberto te doorgronden wat hij hoorde. ‘Hoe wist die vent welk nummer hij moest bellen?’

‘Hij had geen idee. Hij is gewoon bij het Witte Huis begonnen.’

‘En dat hebben ze aan de NASA doorgegeven?’ Trini had haar twijfels. Die mate van efficiëntie was ongehoord.

‘Het heeft hem zeventien telefoontjes gekost, en hij moest elke keer achtenveertig kilometer rijden om bij een telefoon te komen, maar goed, uiteindelijk heeft hij de NASA bereikt.’

‘Hij was vastberaden,’ zei Roberto.

‘Inderdaad, want tegen die tijd waren er mensen aan het sterven. Ze hebben hem uiteindelijk met mij in contact gebracht, ongeveer anderhalve dag geleden. Ik werk soms voor de NASA; ik controleer hun uit de ruimte teruggekomen voertuigen op aanwezigheid van buitenaardse organismen, en ik vind nooit iets.’

‘Maar nu denk je dat er wél iets is meegekomen?’ vroeg Trini.

‘Nou, nee. En nu wordt het interessant.’

Roberto leunde voorover. ‘Ik vind het al een tijdje heel interessant.’

Hero glimlachte hem toe. Trini probeerde niet met haar ogen te rollen.

Hero vervolgde: ‘De tank was verzegeld, en het lijkt me heel onwaarschijnlijk dat er iets mee terug is gekomen wat er niet al in zat toen de tank de ruimte in ging. Ik heb alle Skylab-dossiers doorgespit, en het schijnt dat deze tank tijdens de laatste herbevoorrading niet voor de circulatie van zuurstof naar boven is gestuurd, maar puur en alleen om aan een van de buitenste armen van de capsule bevestigd te worden. Er zat een schimmelorganisme in de tank, een soort neef van *Ophiocordyceps unilateralis*. Het is een fijne parasitaire fungus die zich kan aanpassen aan alle soorten waarmee hij in aanraking komt. Staat erom bekend extreme omstandigheden te kunnen overleven, een beetje als de sporen van *Clostridium difficile*. Kennen jullie die?’

Ze keken haar wazig aan. Kennis van *Clostridium difficile* was in hun branche geen vereiste.

‘Wel, ze zijn schadelijk. Ze kunnen overal overleven – in een vulkaan, op de bodem van de zee, in de ruimte.’

Bij gebrek aan woorden namen ze het zwijgend van haar aan.

‘Hoe dan ook,’ vervolgde ze, ‘het monster in de tank maakte deel uit van een onderzoek. De fungus had een aantal eigenaardige groei-eigenschappen, en ze wilden zien welke effecten de ruimteatmosfeer daarop zou hebben. Vergeet niet: we hebben het over de jaren zeventig – iedereen was ervan overtuigd dat om de aarde zwevende ruimtestations de toekomst waren, dus moesten ze effectieve antifungische medicijnen ontwikkelen voor de miljoenen mensen die op die stations zouden gaan wonen. Maar die kans hebben ze nooit gekregen.’

‘Omdat Skylab neerstortte.’

‘Precies. Maar goed, na vijf of zes jaar voor het huis van de oom van Enos Namatjira gestaan te hebben, begint die tank te roesten. Oom wilde hem een beetje opknappen, weer laten glimmen – als hij er als nieuw uitzag, zouden mensen er misschien voor willen betalen om hem te zien. Hij probeerde de roest te verwijderen, maar die was hardnekkig. Volgens Enos heeft zijn oom een aantal verschillende schoonmaakmiddelen geprobeerd en uiteindelijk een oud volksmiddeltje gebruikt: hij heeft een aardappel door de helft gesneden, daar wat vaatwasmiddel op gegooid en er de tank mee ingewreven.’

‘En daarmee ging het wel?’

‘Yep. De roest kwam er heel makkelijk af, en het ding glom weer. Een paar dagen later werd Oom ziek. Hij begon zich onvoorspelbaar te gedragen, onzin uit te kramen. Hij klom op het dak van zijn huis en weigerde eraf te komen, en toen begon ook nog eens zijn lichaam hevig op te zwellen.’

‘Wat is er in vredesnaam gebeurd?’ vroeg Trini.

‘Vanaf dit punt is alles wat ik zeg hypothetisch.’

Ze pauzeerde. Haar toehoorders wachtten in spanning. Of doctor Martins het nu doorhad of niet, ze was een ijzersterke verhalenverteller. Ze hingen allebei aan haar lippen.

‘Ik geloof dat de chemische combinatie die Oom heeft gebruikt door de microscheurtjes in de buitenkant van de tank naar binnen is gesijpeld en de sluimerende *Cordyceps*-schimmel heeft gehydrateerd.’

‘Dat aardappelspul?’ vroeg Roberto zich hardop af. Dat leek hem niet erg hydraterend.

Ze knikte. ‘De gemiddelde aardappel bestaat voor achtenzeventig procent uit water. Maar de fungus was niet alleen gehydrateerd; hij kreeg ook pectine, cellulose, proteïne en vet. En hij had een lekker plekje om te groeien. In West-Australië is het in deze tijd van het jaar gemiddeld ruim achtendertig graden Celsius of heter. Binnen in zo’n tank is het vermoedelijk zelfs rond de vijfenvijftig graden. Dodelijk voor ons, maar perfect voor een fungus.’

Trini wilde naar de kern van de zaak. ‘Je bedoelt dus dat dat ding weer tot leven is gekomen?’

‘Niet helemaal. Nogmaals: ik ben aan het speculeren, maar volgens mij is het mogelijk dat de polysacharide in de aardappel gecombineerd met het natriumpalmitaat in het vaatwasmiddel een groeibevorderende omgeving heeft geproduceerd. Normaal gesproken zijn het allebei grote, saaie, inerte moleculen, maar als je ze bij elkaar brengt, kun je nog weleens een hoop onvoorspelbare lol beleven. Je kunt het Oom niet kwalijk nemen; ik bedoel, hij was er ook op úit om een chemische reactie teweeg te brengen.’

Ze begon nu echt goed warm te lopen – de intellectuele oefening

deed haar ogen glanzen – en Roberto kon het niet helpen, hij kon zijn ogen niet van haar afhouden.

‘En het is hem gelukt?’

‘Fuck! En óf het hem is gelukt.’

Heerlijk, ze vloekte ook nog. Roberto glimlachte.

‘Maar ik denk niet dat de polysacharide of het natriumpalmitaat aan de basis van de verandering stond.’ Ze leunde voorover, alsof ze de clou van een mop ging vertellen die iedereen geweldig zou vinden. ‘Het was de roest. $\text{Fe}_2\text{O}_3 \cdot n\text{H}_2\text{O}$.’

Trini spuugde haar kauwgum in een tissue en stopte direct een nieuw stukje in haar mond. ‘Doctor Martins, denk je dat je ergens in je de capaciteit hebt om de zaken bondig samen te vatten?’

Met een laconieke houding draaide Hero zich naar Trini toe. ‘Natuurlijk. We hebben een zeer agressieve extremofiel omhooggestuurd die bestand is tegen intense hitte en het ruimtevacuüm, maar gevoelig is voor kou. De omgevingsomstandigheden hebben ervoor gezorgd dat het organisme inactief werd, maar het bleef hyperontvankelijk. Op dat moment moet het een lifter hebben opgepikt. Misschien is het blootgesteld aan zonnestraling. Misschien heeft een spore de microscheurtjes in de tank gepenetreerd toen die de dampkring weer in kwam. Hoe dan ook, de fungus is bij terugkomst op aarde ontwaakt in een hete, veilige, proteïnerijke, groeibevorderende omgeving. En om de een of andere reden is zijn genetische structuur op hoog niveau veranderd.’

‘Veranderd in wat?’ vroeg Roberto.

Ze bracht haar blik een paar keer van hem naar haar en weer terug, zoals een leraar een paar studenten aankijkt die net niet slim genoeg zijn om vat te krijgen op het meest voor de hand liggende. Ze spelde het voor hen uit. ‘Ik denk dat we een nieuwe soort hebben gecreëerd.’

Er viel een stilte. Aangezien het Hero’s theorie was, maakte zij aanspraak op de naamgeving. ‘*Cordyceps novus*.’

Trini staaarde haar aan. ‘Wat heb je tegen Mr Namatjira gezegd?’

‘Dat ik wat dingen moest checken, en dat hij me zes uur later weer moest bellen. Hij heeft nooit meer teruggebeld.’

‘Wat heb je toen gedaan?’

‘Het ministerie van Defensie gebeld.’

‘En wat hebben zij gedaan?’ vroeg Robert.

Ze gebaarde naar hen. ‘Jullie tweeën gestuurd.’